

«ελθέ»

Τολμηρός ο Πέτρος.

Χωρίς πολλή σκέψη, ζητά κάτι που ξεπερνά όλα τα ανθρώπινα πλαίσια.

Πώς θα βαδίζει λοιπόν στα νερά;

Οι νόμοι της φύσης δεν επιτρέπουν κάτι τέτοιο.

Είναι ανόητο αυτό που θέλει. Κάτι που δεν αποδέχεται ο ανθρώπινος νους. Είναι παραφροσύνη.

Ο Χριστός το κάμνει.! Αλλά ο Χριστός είναι Θεός. Ο Πέτρος όμως;

Όλα τούτα, δεν ήταν σκέφτεται λοιπόν;

Κινείται αυθόρμητα. Ρίχνεται στη θάλασσα. Κάμνει της πίστης το άλμα. Άλμα στο κενό.

Αυτό είναι λοιπόν η πίστη. Το μεγαλύτερο παράδοξο. Ας μην προσπαθούμε να βρούμε όποιες δικαιολογίες.

Η πίστη δεν έχει λογική δικαίωση. Ούτε λογική απόδειξη.

Η πίστη είναι το να πέσει κανείς στο κενό, πιστεύοντας ότι παρά ταύτα, θα σωθεί. Είναι η πίστη στο ανθρωπίνως αδύνατο ως δυνατό.

Επιχειρεί πράγματι να βαδίζει στα νερά ο Πέτρος.

Χρειάζεται ένα ξεκαθάρισμα εδώ. Μας βοηθά να το δούμε ο ιερός Χρυσόστομος. Ο Πέτρος δεν ζητά απλά να βαδίζει στα νερά. Να κάνει μια «επίδειξη» στους άλλους μαθητές. Να αισθανθεί της θάλασσας τη δροσιά πιο έντονα. Το ζητά γιατί θέλει να βρεθεί πιο κοντά στον Χριστό. Δεν είναι το θαύμα λοιπόν που ζητά μα, να είναι μαζί Του.

Η πραγματικότητα τούτη είναι πάρα πολύ χρήσιμη και διδακτική και σ' εμάς. Συχνά ζητούμε θαύμα από τον Θεό. Τη δύναμη Του δηλαδή. Όχι τον ίδιο. Αυτό θα πρέπει να καλλιεργούμε και εμείς στη ζωή μας. Να θέλουμε και να επιδιώκουμε να είμαστε μαζί Του πρώτα. Και όταν ζητούμε του Θεού την παρουσία, έρχεται και η χάρη και η ευλογία του. Και γίνονται θαύματα.

Χρειάζεται λοιπόν να αντιστρέψουμε τη σειρά. Όχι πρώτα το θαύμα και μετά ο Χριστός. Μα, πρώτα ο Χριστός, και μετά το θαύμα.

Κρίσιμη στιγμή. Και...

Φύσηξε ο άνεμος. Θαλασσοταραχή. Και...

Ο Πέτρος βυθίζεται.

Γιατί άραγε; Τι άλλαξε;

Άλλαξε ο σκοπός του Πέτρου. Θυμήθηκε τώρα τον εαυτό του.

Μα... Εγώ...

Παρέμβαση της φιλαυτίας του ήταν η αιτία. Και τα πάντα ανατρέπονται.

Και ακούγεται η φωνή:

- Ολιγόπιστε...

Επιτιμά ο Χριστός τον Πέτρο. Δεν τον αποκαλεί άπιστο. Δεν ήταν. Ολιγόπιστο τον είπε. Και ήταν. Αποδεδειγμένα πλέον.

Φοβήθηκε ο Πέτρος. Και το αποτέλεσμα ήρθε άμεσα. Άρχισε να σκέφτεται τη ζωή του. Τον εαυτό του. Αυτή η παρέμβαση φέρνει το αποτέλεσμά της. Έχασε τον προσανατολισμό του. Δημιουργείται ανασφάλεια λοιπόν. Αποτυχία, και αδυναμία να γίνει το ποθούμενο.

Κάτι που προσέχουμε συχνά και σε εμάς.

Ν' αδειάσουμε λοιπόν τον εαυτό μας. Να στρέψουμε την καρδιά μας σε Εκείνον. Και ο φόβος θα φύγει.

Να είμαστε βέβαιοι.

+ ο π. Γ.